

Igei gondolatok - Húsvét **Textus: Ézs 52,7-10**

Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik! Halld, őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az Úr a Sionra. Vigán ujjongjatok mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az Úr, megváltotta Jeruzsálemet! Kinyújtotta szent karját az Úr minden nép szeme láttára. Meglátják majd az egész föld határán Istenünk szabadítását.

Van út süllyedésből felemelkedésbe

Az entrópia törvénye értelmében a természetben következtetni lehet a maguktól végbemenő folyamatok irányára, amelyek mindig egyre valószínűbben egy alacsonyabb szintre jutnak. Például a hó a melegebb testről a hidegebb test felé áramlik. Vagy egy magasabb energiaszinten levő test, ahogyan csak lehet, egy alacsonyabb energiaszintre törekszik. A kémiai anyagok idővel lebomlanak, az atommag feleződik, stb. Emiatt a természetben a spontán folyamatok visszafordíthatatlanok.

Megtapasztalhatók ilyen folyamatok társadalmi szinten is. Az Ember Tragédiájában Ádám folyamatosan küzd a hanyatlással. Nem sok sikerrel. Néha maga is részévé válik. Minden kor emberét foglyul ejti a Sátán különös hatalma, amely a korszellem által, a tematizált beszéd által, a „politikailag korrekt” öncenzúra által, a fősodró tömegizlés kényelmes elfogadása által rabságban tart.

A lejtőn rohanó, elszabadult vonaton mégis mindenki igyekszik kényelmesen berendezkedni, vidámnak látszani. Hogy mégsem olyan vidám a történet, hogy a tudata mélyén még sincs mindennel megelégedve az ember, még akkor sem, ha mindenki azon dolgozik, hogy ezt vele elhitesse, jól mutatják a széteső közösségek, az alkalmazkodás, áldozatvállalás egyre alacsonyabb szintre kerülése, az örömszerző pótszerek (alkohol, drog, testiség) minden eddigi méretet meghaladó szintje. Megmutatják a valódi lelki állapotot. Ezzel a szomorú, entrópiás folyamatok vajon hol érnek véget?

Jézus eljövételével belekerült a világba valami, sőt inkább Valaki, aki már pusztá személyével, beszédével emelte és emeli feljebb és feljebb azokat, akiknek elege van az egyiptomi, babiloni, euro-atlanti húsosfazekakból. Emeli ma is azokat, akik az egyetlen életüket, az egyetlen lehetőséget nem herdálják el, nem akarják elrontani. Vagy ha már elrontották, elrontottuk, sürgősen vissza szeretnénk térni ahhoz a Jézushoz, akinél megláttuk a kiutat. „Uram, kihez mehetnénk? Már mindent kipróbáltunk, mindent láttunk, már másra nem szeretnénk az életünket pazarolni. Erre segíts.”

Van út a fásultságból az örömbe

Szép az örömhírt hozó lába. Szép az életet adó édesanyám arca. Szépek a nagymamám ráncai. Szép az iskolám, amelybe jártam. Szép a falu, város, ahol lakom, szép az ország ahol élek. Szép mert az életem, a lelkem részévé váltak. Egy öreg paraszt bácsi mondta nekem egyszer: „Szépek, szépek azok a templomok amiket néha a tv-ben mutogatnak, de a mi templomunknál biztos, hogy nincs szebb.” Nem esett túlzásba, neki egészen biztosan ez a templom a legszebb.

És nem szép a postás, aki rettenetes összegű csekkeket hoz, ronda a gyár, ahonnan kirúgtak, elviselhetetlenek a balesetekről, katasztrófákról szóló hírek, ha már voltam ilyen helyzetben, és nem tetszenek a boldog családok, mert szüntelenül a magányomra emlékeztetnek.

Jézus megváltása, kereszthalála, bűnbocsánata által belekerült a világba valami, ami addig nem, vagy csak nagyon ritkán volt benne: a legnyomorultabb élethelyzetből is van ellentétes előjelű út, van szabadulás. Persze a Lélek ereje is kell ahhoz, hogy legyen bátorságom erre az ismeretlen útra lépni, de aki megpróbálta nem csalódott. A madár, amely rabságban nőtt föl, nem akar kirepülni a kalitkából. Korunk fásult embere, jól láthatóan másban nem reménykedhet, csak abban, akinek van hatalma nem megjátszott, hanem valódi élet-örömet adni.

Van út a halálból az életre

Örömmüzenet a mai embernek: van egy lehetősége az életünknek, ahol nem a halál felé tartó folyamatok uralkodnak, hanem az élet felé tartók. A XVI. Benedek által találóan megfogalmazott, „halál-kultúra” útján haladó világ csak akkor tud kijutni ebből az állapotból, ha találkozik az Élettel. Az emmausi tanítványok örök példái lesznek a halálúton haladó mai tanítványoknak is a remény újra megélésére.

A halott Jeruzsálembe visszatér az élet az Úr bevonulásával, a fogságból visszatérő nép hozsánájával, a romokon újra elkezdődő élettel.

Jézus feltámadása által belekerült a világba az örök remény, amely híján minden kor embere előtt ott tornyosult a végső és legyőzhetetlen Halál. Nemcsak egyre sokasodó bűn van, hanem bűnbocsánat, kegyelem. Nemcsak sátáni folyamatok, földre húzó erők vannak, hanem Jézus beszédének hatalma, nemcsak fogságba hajtó hatalmak vannak, hanem náluk erősebb Szabadító, nemcsak reménytelen helyzetben levő, elveszett, megítélt és halál felé menetelő ember van, hanem a fogságból kiszabaduló, élő Krisztus uralma alatt élő, Élet felé tartó ember.